

Singl, ten si žije

Nás, co jsme single, a jsme s tím navíc vyrovnaný, studujou psychologové, sociologové a další obově, a v časopisech o nás píšou, že je to znak doby, že je to trendy a vlastně chytrý. Žádný: kam deš? Kdy přideš? Co bude k večeři? Kams mi dala tu košili, sakra!

Vypadám dobře a nějaké nabídky ještě jsou, ale brát si cizího člověka domů, nechat ho válet ve své fajnový postýlce se saténovými povlaky? Všechny věci v mém bytěčku k sobě ladí barvami, materiály, stylem, dost jsem si s tím vyhrála, každou maličkost – vázu, polštář, přehoz, natož nábytek jsem dlouho a pečlivě vybírala a nelitovala jsem peněz. Když do mého hnízdečka – kuchyň lila-bílá s akcentem šťavnaté zelené, obývací s domácím kinem okr-hořká čokoláda s akcentem cihlově červené vleze nějaký chlap, povzdychne sice s obdivem: holka, ty máš vkus! ale já pak jen vztekle sleduju, jak se mi válí na pohovce, drobí mi na koberec a ještě v tom šmačchá jak cirkusovej medvěd a cintá víno na vyšívání ubrus...

Můj poslední milenec byl už dvacet let ženatej, takže od jiný dosti ohmatanej a zpracovanej, navíc lakomej. No ale беру to sportovně, v knihovně si taky půjčuju požitky, které předtím ohmatalo a mělo v náručí mnohem víc lidí než toho chlapa, domlouvám si. Jenže když si vezmu do postele knížku, tak mi na rozdíl od samce nenadělá v hnízdečku žádnou paseku. Následující den jsem po něm uklízela, prala povlečení a poltý ubrus, vynášela prázdné flašky a ohlodané kosti a sama jsem si taky tak přišla – vyzunknutá a ohlodaná. Odhadem tak tři minutky rozkoše i s tím dozníváním a pak osm deset hodin uvádím své vyšperkované teritorium do původního stavu... Tyhle počty mě dostaly!

No ale co s tím, když sex potřebuju?! Já téhle aktivitě říkám nejradši mrouskání, to slovo mi navozuje představu šelmí kočičí vášně, svítivých očí, pokoutnosti.... Soulož je usedlá, tučná a nudná, mrouskání je divočina. Ale divočiny je v životě málo. Dobrého je v životě vůbec málo, naštěstí jsou dobré věci aspoň ke koupění; kosmetika, modýlky, doplňky do bytu, dobrůtky, vůně do koupele, knížky, cédéčka s muzikou a filmy, kvalitní víno... Když ze mě ten můj poslední *případ* slez,

řekla jsem: mám hlad jako vlčice, pojd' se někam najíst. A on na to, že už musí domů, že ho čeká manželka s večeří. Začala jsem se smát, to už fakt nešlo.

Internát je tichej, v slunečních proudech se tetelí letní radost, dům se oddává odpočinku od věčného cupitání a švitoření našich cácorek. Letos ho o prázdninách ani nepronajímáme. Musí se vymalovat na toaletách a na chodbách, doplnit holkám nábytek, dneska třeba přivezou lampičky k postelím... Až přikluše září, nalijou se nám ty venkovanky do intru s kufry, batohy a taškami a promoří ho zase pachem laku na nehty a chemickými vůněmi sprchového gelu a deodorantů, do toho vybalí máminy karbanátky s česnekem a začpí lák z kyselých okurek... ble.

Ale mám je docela ráda, potvory. A je mi jich líto, protože bůh ví, co je v životě čeká. Každá je natěšená na lásku, jenže chudinky nevědí, že chlapů, kteří mají úroveň, je málo asi tak jako pravých hřibů v těch jejich lesích, odkud k nám přijely. V některé cácorce je už kus ženský, je uvážlivá, šikovná, žádný třeštidlo, a s takovýma se skoro až kamarádím. Oceňjou, jak dobře vypadám a jak se oblékám, ony mají sice tělíčko a kukuč zadarmo, ale hastroší se nudně nebo srandovně. Některé ráda nemám. Takové ty krasavice z návsi. Táta má barák, les a pozemky, kontakty na okrese. Nebo vinice. A koně. My Pražáci ty jitrnicové princezny nebavíme, pro ně jsme v těch našich koticích bez zahrady holoprdelkovi. Třeba Monika Benešová je hotová pávice. Mají prý kromě penzionu ještě rybník, stádo koní a strejčka v parlamentu... Ať si trhnou, křupani!

Zalila jsem kytky a otevřela noťas. Do startovací znelky se zařizlo zazvonění, až jsem sebou škulba. Aha, už jsou tu lampičky! Za prosklenými dveřmi přešlapoval asi dvacetiletý kluk, v ruce držel lejstra. Odemkla jsem mu a zavedla ho do kanceláře. Položil mi dodáky na psací stůl a požádal mě, abych k nim zavolala do firmy, že dojel, že je všechno v pořádku. Divnej požadavek. Ale začala jsem okamžitě jednat, mám ráda, když práce odsejpá.

Držím sluchátko, v druhé ruce propisku, ten kluk mi dejchá za krkem, mluvím s babou, která nějak neví, oč mi jde, ale pročítám přitom zároveň dodací list a tak si

říkám, jen se bábo vykecej, a najednou mě ten úplně cizí člověk čapnul za prsa. Prostě se z pod mých paží vynořily jeho ruce a chňap! Okamžitě mi začal přes tričko dráždit palci bradavky. Naprosto šílené! Neuvěřitelné! Zázrak vesmíru v mé hlavě přestal myslet, vrhnul se na výrobu hormonů. Zapomněla jsem, kde jsem, co dělám a jak se jmenuju. Ten parchant! Baba do toho zmatku volá: haló haló, ste tam eště? Jsem tu, hlesnu slabomyslně, to je tak všechno, co v této chvíli vím, že jsem tu. Tohle se dělá lidem? Nevinným, slušným, který mají plný ruce práce?! Kdosi ve mně se ale raduje a tělo mi málem omdlévá.

„Co si to dovolujete?!“ řekla konečně ta, kterou jsem byla ještě před pěti minutami, ale kluk nejspíš dobře slyší a *vyhodnocuje* malátný tón hlasu a beze slova mě zvedá ze židle a strká k pohovce; bůhví, na co ji tu mám, vždyť jsem se na ni vlastně nikdy ani nenatáhla... Je to jako nějaká scéna z pornovidea, kde se jde bez jediného slova ostře na věc. Měla bych mít vztek, ještě nikdy jsem nebyla takhle bezmocná, ale jako by mi ten mladej, takže svěží, ale úplně obyčejnej kluk četl tajná přání, pustil se do divokého mrouskání. Teď takhle a onak a jinak a smál se přitom převrácení a lehké gymnastice tichým smíchem a pak zas mučivě křičel úúúúúú a brzy nato málem brečel, hotovej kocour na půlnoční střeše. Snažila jsem se držet krok, protože bylo zřejmé, že tohle už nikdy nezažiju.